NA MODRÉ OBLOZE

Vladimír Hurt

Na modré obloze

Vladimír Hurt

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Tato kniha vznikla jinak než většina ostatních. Nepíšu ji jako spisovatel – píšu ji jako člověk. Jako muž, který má rád. Jako otec, který poznal strach a obavy. Jako někdo, kdo se naučil znovu věřit v lásku – a chtěl si ji uchovat nejen v srdci, ale i na papíře.

Na modré obloze… je příběhem o návratu k sobě, o tichých dotecích, divokých vodopádech a o hlasech, které šeptají srdci směr. Je to vzpomínka i přání. Nehledej v tom literární klenoty – jen upřímnost. Nepíšu totiž proto, abych ohromil – píšu, abych nezapomněl.

Možná se v těch řádcích najdeš - možná ucítíš vánkem rozvlněnou louku nebo uslyšíš kroky v lesní trávě. Možná se ti v očích zaleskne obraz anděla na obloze. Pokud ano – pak jsme se potkali na správné stránce.

Jsou chvíle, které člověku změní život – a někdy stačí jedna věta. Sdělení, pohled, diagnóza… V tu chvíli se všechno zpomalí. A najednou víš, co je opravdu důležité.

Děkuji Ti, že jsi součástí této cesty. Ať je i pro tebe laskavá, silná a opravdová.

S úctou a láskou,

Vláďa Hurt

Cesta za svobodou

Je slunečný den a po rozpálených kolejích se kodrcá malá lokálka, do míst, kde budeme sami. Nad nimi se tetelí horký vzduch a rozostřuje tak krajinu vpředu, která se před námi postupně otevírá.

Sedíme proti sobě a pozorujeme otevřeným okýnkem ubíhající stromy, vesnice, pole, louky a na nich pasoucí se stáda koní a krav. Je to naše první opravdové odloučení. Jako bychom se znali odjakživa.

… na nich pasoucí se stáda koní a krav FOTO: ARCHIV

Obydlená krajina pozvolna přechází v tu divokou, neosídlenou a kopce, po sléze i hory lemované a z části porostlé lesem naznačují, že se blížíme k cílové stanici.

Vystupujeme jen sami dva na osamocené, cihlové zastávce, s oprýskanou omítkou, vedle níž vyrůstají bezové keře a která je v horní části obložená dřevem, takže spíše připomíná starou chalupu, někde na kraji vesnice.

Jen špatně čitelný nápis s označením místa naznačuje, že se opravdu jedná o železniční zastávku. Okolo jsou patrné zbytky dřevěného plotu, na kterém se podepsal, stejně jako na ni, neúprosný zub času.

… zbytky dřevěného plotu… FOTO: ARCHIV

I několik ovocných stromů ve vysoké proschlé trávě, mezi rozpadlými ploty dokazuje, že zde již dlouhá léta nikdo nepobýval.

Naproti ní začíná les, jehož okraj lemují také bezové keře se svým typickým aroma, když z něj utrhnete list. Vpravo od lesa se terén prudce svažuje a přechází v obrovské údolí táhnoucí se několik kilometrů. Naše kroky směřují k lesní cestičce, kterou obklopují porosty malin a dřišťálů.

„Máme všechno?“ rozhlížíš se kolem sebe a kontroluješ všechny věci.

„Jeden batoh, druhý - spacáky, myslím, že ano,“ usměju se na tebe a otáčím se směrem k lesu, kam po chvilce míří naše kroky.

Najednou se zastavíš a prudce se rozběhneš k stojícímu vlaku:

„Foťák,“ křičíš v běhu a naskakuješ do dveří, které se po chvíli zavírají. Vidím jen tvůj vyděšený obličej za sklem a musím se smát.

To je jen začátek.

Co teď? Snad tě doprčic napadne vystoupit a přijet zpátečním vlakem.

Sedám si na lavičku, tvář nastavenou sluníčku a čekám. Se zavřenýma očima přemýšlím, co asi děláš, když najednou slyším přijíždět auto. Pootevřu víčka a jen si všimnu nápisu Pomáhat a chránit.

„Tak tady ji máte, černou pasažérku. Bez peněz, dokladů a vozí si zadek ve vlaku,“ směje se jeden z policistů.

„Já, já jsem…“ koktáš.

„Jela na černo. Dostanu 525,- pětadvacet za lístek a pět set za černotu.“

S úsměvem vytahuji šrajtofli a za peníze dostávám bloček.

„Díky pánové, že jste mi ji vrátili, asi by se mi trochu stýskalo.“

„Jen trochu?“ třeštíš oči, brašnou od foťáku a šibalským úsměvem, slíznu jednu do ramene.

„Víš, že jsem měla trochu staženo? Měla jsem strach, abys nejel za mnou a já zpátky.“

„Trochu?“ směju se a slíznu další.

„Příště jdeš pro něj ty, jasný?“

„Jasný, když ho tam zapomenu, tak pro něj půjdu,“ beru věci, chytám tě za rameno a lehce políbím. „Pojď, ty černá pasažérko!“

Do nitra přírody

Vcházíme do lesa a okolo nás se okamžitě zvedají mračna malých mušek a otravných komárů, aby nám zpříjemnili cestu svým neustálým bzučením a poletováním sem a tam.

Čeká nás ještě dlouhá cesta, než dojdeme k cíli a my víme, že dnes to určitě nebude. Je pozdní odpoledne a pod korunami vzrostlých stromů je příjemný chládek. Odpočati z vlaku, jdeme zpočátku svižným tempem, abychom nahnali drahocenný čas. Ovšem, jak sil ubývá, zpomalujeme i my a potřeba odpočinku na sebe nenechá dlouho čekat.

Na chvíli zastavíme a trháme sladké maliny, abychom se jimi osvěžili a následně i napili vody, kterou sebou v ruksaku neseme.

„Teď musíme opatrně, půjdeme blízko srázu, nemám jít první?“ ptám se a opatrně procházím kolem tebe.

„Ano, raději jdi napřed, nemám z toho dobrý pocit,“ odvětíš ustrašeně a já tě povzbudím:

„To máš jedno, já také ne.“

Jdeme cestou nedaleko svažujících se skal, které vystupují ze dna kaňonu, jako by chránily vše, co se zde ukrývá zrakům diváka.

Nad našimi hlavami nenápadně krouží káně, aby se nakonec s hlasitým křikem spustilo střemhlav k zemi za svou kořistí. Plachtí vzduchem, hnáno větrnými proudy a vše živé se mu raději klidí z cesty, aby nepadlo za oběť nenasytnému dravci.

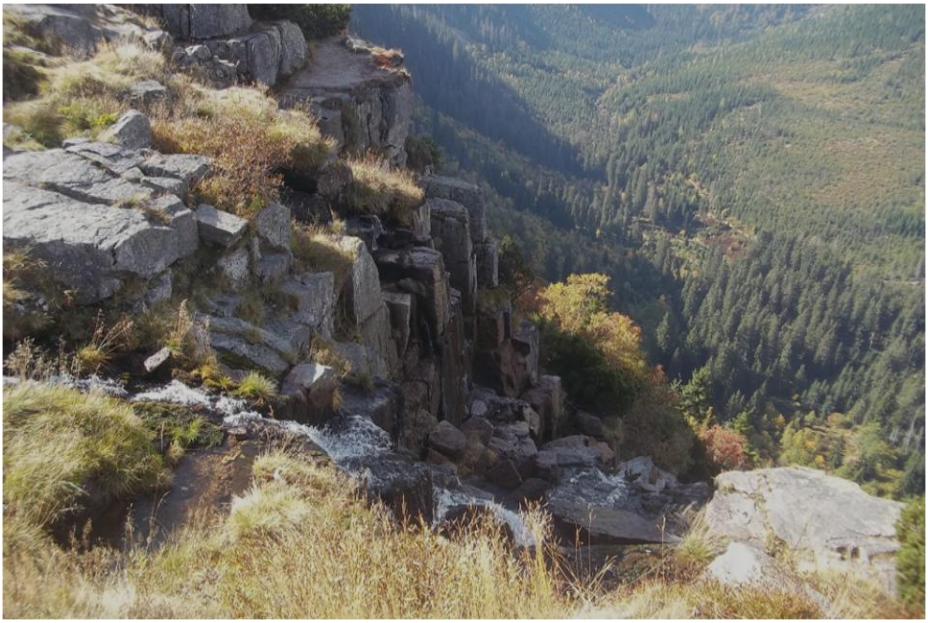

Jdeme cestou nedaleko svažujících se skal… FOTO: ARCHIV

Bukové porosty, pod nimiž se choulí sasanky a malé semenáčky střídá pozvolna vysoký smrkový porost, zdobený mechem a kapradím.

Šedé balvany vyčnívající ze spadaného jehličí chvílemi lemují pěšinu, po které kráčíme, aby ji najednou přeťaly a zamezily nám tím v průchodu. Přeskakujeme přes ně, chytajíc se za ruce a vzájemně si pomáháme, abychom zase po chvíli sestoupili na úzkou pěšinu, klikatící se mezi nimi.

Ze štěrbin mezi balvany, kam vítr zanesl drobné částečky zemi, vyrůstají trsy světlezeleného kapradí a pod jeho hustými listy se před

horkem ukrývají drobní obyvatele lesa. Po hodině cesty, balvanů postupně ubývá, až se objevuje sem, tam nějaký.

„Myslíš, že se nám tam bude líbit?“ ptáš se celá nedočkavá odpovědi.

„Určitě ano, je to odlehlá část parku, nikdo tam skoro nechodí. Budeme tam jen my a pár medvědů,“ odpovídám s úsměvem.

„Medvědů? Tady jsou medvědi? Já nikam nejdu, na to zapomeň,“ otáčíš se zpátky.

„Počkej, neblázni! Jedinej medvěd v tomhle parku jsem já. Pojď.“

Nejistě se připojuješ ke mně.

Pěšina zarostlá vysokou trávou se před námi začíná pomalu svažovat do údolí a klikatí se mezi keři, vyrůstajícími, teď již mezi břízami a olšemi, aby vzápětí zmizela v zátočině.

Scházíme pomalu dolů a celý ten čas si povídáme. Je mi s tebou tak krásně. Les pozvolna houstne a je vidět, že se o něj nikdo nestará. Mísí se zde listnaté a jehličnaté lesy a svou nespoutanou krásou v nás vyvolávají pocit štěstí. Všude kolem je slyšet zpěv ptáků, občas přerušený usilovným klepáním strakapouda, hledajícího potravu pro své potomky. Z údolí k nám doléhá zurčení divoké řeky, valící se mezi rozeklanými skalami.

Mezi stromy je vidět v klínu skal krásný vodopád, jehož voda, tříštící se po své pouti o skály, vytváří kolem sebe hustou mlhu. Sluneční paprsky dokonávají svým zářením obraz dokonalosti, když u paty vodopádu vymalovávají klenoucí se duhu.

„To je nádhera, podívej,“ řekneš mi tiše a jen letmo se na mě podíváš.

„No, to je," prohlížím si tě odspoda nahoru.

„Nech toho! Myslím to údolí."

„Jo aha, no to je. A počkej dole, to teprve něco uvidíš," obejmu tě a oba dva hledíme, jak divoká a nespoutaná voda omílá neúprosně tvrdý povrch kamene.

„My půjdeme dolů?" ptáš se.

„Musíme sejít dolů, jiná cesta k našemu cíli nevede. Nechceš sepsat závěť, než se vydáme dál?" dodám a zamířím k okraji srázu kudy se neochotně pouštím dolů vstříc krásám divokého údolí.

Slézáme opatrně dolů po příkré pěšině, abychom se dostali do údolí a mohli se tak pokochat úžasným pohledem. Občas je cesta hodně obtížná a my se musíme přidržet kamenů, nebo z nich vyrůstajících křehkých klečí, aby nedošlo k pádu a my neskončili v řece, dole pod námi.

Kromě zurčící vody se všude rozprostírá neskutečné ticho, do něhož občas vstoupí zpěv ptactva, mísící se s jemným ševelením listů na stromech.

Je to neskutečný pohled na divoký živel, který si ničím neomezován a přeskakujíc obrovské kameny, razí cestu údolím. Jasně tyrkysová voda se v okamžiku mění na bílou, zpěněnou, to když narazí na odpor, aby se opět za překážkou slila a ukázala všem okolo svou pravou podobu.

Mezi stromy je vidět v klínu skal krásný vodopád… FOTO: ARCHIV

Jasně tyrkysová voda se v okamžiku mění na bílou, zpěněnou…
FOTO: ARCHIV

Vodní víry potom nepřehlédnutelně mění svůj tvar, dle síly proudu a pozorovat je ve své kráse je nezapomenutelný zážitek. Šedobílý konipas sedící na kameni u vody, se snaží, za věčného se pohupování na svých nožičkách, odlákat pozornost od svého hnízda, aby tak ochránil své mladé před vetřelci a zároveň shání tolik potřebnou potravu, k jejich nasycení. Břehy pokryté malými oblázky, lemovanými trávou, ji pak skýtají víc než dost.

Proudy místy vytvořily hlubší tůně, ve kterých se prohánějí hejna lipanů a pstruhů, aby se za nimi občas ze břehu vrhla mrštná vydra. Je to překrásná scenérie, hledíme do říčního proudu a necháváme se unášet za pravidelného hučení tekoucí vody, touto nádhernou.

Beru tě za ruku, v úleku se na mě otáčíš a v tvém zamilovaném pohledu se zračí pocit štěstí a spokojenosti.

Voda z vrcholu skal, dopadá s mohutným duněním na zčeřenou hladinu jezera, aby se odrazila zpět nahoru a její drobné kapky, které vytváří osvěžující mlhovinu, se vznášely vzduchem, kdoví kam.

U skalní stěny je nedaleko vodopádu porost z rákosí, na jehož vrcholcích se naklánějí tmavě hnědé doutníky. Některé z nich se pozvolna od spodu rozpadají, aby větřík odnesl jejich chmýří někam do daleka. Na místě, kde je jezírko klidnější, se na vlnách pohupují obrovské listy leknínu, protkané krásnými květy.

Na jednom z nich se nedávno usadil skokan, udržujíce rovnováhu, aby jej některá ze silnějších vln, neshodila zpět do vody a on nemusel hledat nové místo k namlouvání.

Něžně tě políbím na tvář, a když pustím tvou ruku, sedám si do trávy u břehu, abych se zbavil obuvi a pomalu ponořil nohy do ledové vody.

„Pojď ke mně, Danielo," vyzívám tě.

Netrvá dlouho a sedáš si vedle mě. Vítr přináší drobné kapičky vody na naše těla, která nás příjemně osvěžuje a dodává nám sílu na další cestu. Po chvíli váhání jsem již po krk ve vodě a vydávám se směrem k dopadajícímu živlu, abych nakonec zmizel za jeho závojem.

Přes nezkrotnou vodu vidím, jak pobíháš po břehu a slyším tlumeně, jak voláš:

„Kde jsi…?“ Mé jméno zaniká v přívalu hřmící vody. Napjatě čekám, co uděláš, ale na druhou stranu je mi líto, že tě nechávám v nejistotě, zda jsem opravdu v pořádku. Váhám tak dlouho zda se ti ukázat, až skočíš za mnou a po překonání strachu z množství padající vody se nakonec objímáme za jejím neprůhledným štítem. Dívám se ti do očí, ve kterých se mísí strach s láskou.

„Ty jsi ale darebák, takhle mě vylekat, to už mi nikdy nedělej,“ vynadáš mi.

„Neboj, neudělám, moc tě miluji, má lásko, tak moc, kéž bys jen tušila.“

Ani jeden z nás, ale netuší, co nás za nedlouho potká.

Rukou stírám z tvé tváře kapičky vody, a když slastně přivíráš oči, vášnivě tě políbím, jen zasténáš a tiskneš se ke mně. Pomalu rozvazuji horní díl tvých plavek a v mžiku jsme oba nazí. Jemně tě hladím po tvém mokrém, hebkém těle.

„Jsi tak krásná, Danielo,“ zašeptám a má ruka mizí pomalu pod hladinou, aby prozkoumala každičkou část tvého těla a nakonec skončila na tvém pevném zadečku.

Po chvíli oba vylézáme na břeh, abychom se zahřáli na sluncem rozpálené zemi.

„Celá se třeseš, pojď ke mně.“

Tulíš se pevně ke mně a snažíš se pochytat co nejvíce tepla, jelikož voda byla opravdu ledová, ovšem jsem bohužel stejně prochladlý, jako ty. Za nedlouho oba osycháme a tvé sevření pomalu ztrácí na síle, ale

doteky našich těl ve mně ihned vyvolávají opět vlnu vzrušení. Ani tebe to nenechává chladnou. Jeden vášnivý polibek a mé ruce nevydrží být opět dlouho v klidu. Tázavě na mě hledíš:

„Tady?“

„A proč ne?“

Po chvíli váhání a rozhlédnutí se kolem sebe, mě tiskneš k sobě, netrvá dlouho a vášnivě se opět milujeme, ve vysoké trávě.

Je již večer a my spokojeně ležíme na břehu.

„Kde přespíme?“ ptáš se.

„Buď tady, nebo najdeme nějaké klidnější místo,“ odvětím, ale zároveň tuším, že dál už dnes asi nepůjdeme. I z tvého pohledu lze vyčíst, že se ti tu líbí.

Z několika nasbíraných kamenů vytváříme ohniště, abychom si mohli připravit něco k jídlu, a za chvíli již uprostřed kamenného kruhu plápolá sálající oheň, nad nímž se opéká pár nachytaných pstruhů, kteří provoňují celé okolí.

Začíná se pomalu stmívat a my se připravujeme k spánku ve dvou oddělených spacácích, rozložených kolem ohně. Dívám se směrem k obloze na již, jasně zářící hvězdy a zasněně s úsměvem vzpomínám, jak jsme se seznámili, pokud vím, bylo to vlastně omylem:

VZPOMÍNKY A ZAČÁTKY

Stalo se to asi před rokem, když jsem byl s dětmi v zoologické zahradě, ztratil jsem tam tenkrát tašku s doklady. Chodil jsem s nimi mezi výběhy a společně jsme pozorovali, jak se v jednom z nich pasou černobíle pruhované zebry a kolem nich poskakuje jedno z mláďat. Výběh byl obehnán kamennou zídkou, za níž se nacházel příkop s vodou, zabraňující zvířatům uniknout. Pásly se klidně a rozvážně, s občasným zvednutím hlavy, aby se ujistily o bezpečí kolem sebe. Vedle, o kousek dál nás zdravil zdviženým chobotem a plácajícíma ušima obrovský slon, nabírajíc do něj vodu z jezírka a rozvážně si ji podávaje do, oproti tělu malé, tlamy.

Honzík s Terezkou ho se zájmem pozorovali, a když se chobotnatce nabažili, dostali chuť na zmrzlinu. U stánku s občerstvením seděla sympatická, usměvavá a skromná dívka - byla jsi to ty. V tu dobu jsem nikoho, i když jsem byl sám, nehledal. Nedávný odchod mé ženy mě tvrdě zasáhl a já neměl náladu si začínat cokoliv nového. Koupil jsem dětem zmrzlinu, zaplatil a spokojeně s nimi odešel, prohlédnout si další obyvatele ZOO. U klece s několika šimpanzi, jsme společně s dětmi pozorovali, jak se houpají na stromech a skáčou z větve na větev. Terezka pobíhala kolem mřížoví, snažíce se dohonit jednoho z primátů.

Nejvíce času jsme však trávili v části, kde byla domácí zvířata, hlavně ovečky, slepice a další.

Ani jsem si nevšiml, že mi chybí taška, včetně peněženky a dokladů, v klidu jsem odjel s dětmi domů a beznadějně ji potom všude hledal. Když

už jsem se chystal nahlásit ztrátu svých věcí, zadrnčel hlasitě zvonek u vrat. Před nimi jsi stála ty a se slovy:

„Tohle zřejmě patří vám," jsi zvedla mou tašku do výšky.

Nejvíce času jsme však trávili v části, kde byla domácí zvířata…
FOTO: ARCHIV

Později jsi mi vyprávěla, jak se mi rozzářily oči a lehce jsem se na tebe usmál.

„Děkuji vám mnohokrát," odvětil jsem a dnes již nevím proč, jsem tě pozval na skleničku vína, byla jsi milá, usměvavá a příjemně se s tebou povídalo. Nakonec jsem ti, již po několikáté skleničce dal své telefonní číslo.

Dlouho se nic nedělo a já už jsem si na tebe ani nevzpomněl, natož na ztrátu mých věcí. Až jednou mi zapípal telefon:

„Tati, přišla ti zpráva," křičí Terezka z pokojíčku.

„Já vím, zlatíčko." Vzal jsem telefon do ruky a otevřel příchozí zprávu:

HONZO, NEMOHU DNES BOHUŽEL PŘIJÍT DO PRÁCE, Z RODINNÝCH DŮVODŮ. PAK VŠE VYSVĚTLÍM. DĚKUJI TI MOC ZA POCHOPENÍ DANIELA.

Ihned jsem věděl, že je zpráva od tebe, jelikož jinou dívku tohoto jména neznám. A proto jsem odpověděl rychle zpátky, býval bych byl už tenkrát nerad, aby ses, kvůli mně dostala do nějakého maléru:

DOBRÝ DEN SLEČNO, VAŠE ZPRÁVA ZŘEJMĚ PATŘILA NĚKOMU JINÉMU. ASI JSTE SI SPLETLA ČÍSLO, BYL BYCH NERAD, KDYBYSTE MĚLA V PRÁCI PROBLÉMY.

V další zprávě si mi poděkovala a začala vysvětlovat důvod. Když si vzpomenu, co ses na té vyhořelé stavbě potom nadřela, ještě teď mi běhá mráz po zádech.

Ani nevím proč, ale měl jsem pořád nutkání ti psát, stejně jako ty mně, jak ses mi posléze přiznala. Psali jsme si o všem možném a mně bylo tak krásně. Po několika týdnech jsme se poprvé sešli a to přátelství a láska, které mezi námi vzplály, se nedají nijak popsat.

Vyznání: **„Jsi tak úžasná žena. Děti Tě zbožňují, umíš jim dát tolik lásky a tak si s nimi rozumíš. Jsem tak rád, že jsme se potkali."**

Oheň pomalu dohořívá a zbylé plamínky se třepotají, jakoby bezvládně nad uhlíky, ovšem také se ochlazuje, proto přikládám několik větví do vyhasínajícího ohniště. Jednou, delší, opatrně urovnávám žhavé uhlíky, jiskry z nich se vznášejí ve vzduchu, aby před dopadem na zem úplně zhasly a dopadly na ni už jen coby popel.

Pozoruji tě zasněně, zavrtanou až po krk ve spacáku a schoulenou do klubíčka, jak klidně spíš. Všude je klid, jen občas se ozve, někde v dáli, zahoukání sovy, která se chystá na noční lov. Pomalu se mi zavírají víčka a během chvilky také tvrdě spím.

Ráno mě probouzí svým úžasným zpěvem kos, sedící na nedalekém keři. Pomalu otevírám oči a do nosu mě praští vůně čaje, který již připravuješ, na rozdělaném ohni.

Šumění a zurčení vody dopadající na hladinu je tak uklidňující:

„Půjdu si zaplavat, jdeš také?“

Jen krčíš rameny a z tvého výrazu obličeje je znát obava z ledové vody. Než stačíš zamíchat čaj v kotlíku nad ohněm, plavu rychlými tempy k protějšímu břehu, odkud na tebe s úsměvem mávám:

„Ty jsi blázínek!!!“ voláš na mě a kroutíš nevěřícně hlavou. „Až se utopíš, nechoď mi na oči, jasný?“

Po snídani a úklidu okolí pomalu odcházíme po proudu říčky, která lemována skalami z jedné strany a hustým lesem ze strany druhé prudce stéká níž do údolí.

Scházíme opatrně a pomalu po kluzkých kamenech obrostlých odspodu mechem, které přeskakují neposedné vlnky. Obrovské kapradí vyrůstající v podrostu smrkového lesa se mísí s květinami a trávou. Lesy jsou zde bohaté na množství hub, také jich nemálo

nacházíme v mechu, borůvčí a několik i schovaných pod listy malých stromků. Náhle se před námi objevuje opět úzká, travnatá pěšina mizící pozvolna v lese. Terén kolem řeky je v tomto úseku neschůdný, obrovské balvany protkané divokými peřejemi, hlubokými tůněmi plných nezkrotných vírů a několikametrovými převisy, znemožňují tudy projít. Zvuk zurčící vody pozvolna mizí v dáli, aby po chvíli utichl úplně a byl slyšet jen zpěv ptáků, přerušovaný šustícím porostem, to když se snaží utéci vyplašení, drobní obyvatele lesa. Mimo pěšinu se nedá skoro projít, jak je les hustý a popadané kmeny, porostlé lišejníky a mechem dokazují opuštěnost těchto končin.

… odcházíme po proudu říčky, která… FOTO: ARCHIV

„Chtěl bych Ti toho tolik říct, tolik bych Ti chtěl dát najevo, jak moc pro mě znamenáš a jak moc tě mám rád. Nevím ovšem jak. Žádná slova, činy, ani písně, či básně nemohou vyjádřit, to, co k Tobě cítím.“

… po proudu říčky, která lemována skalami z jedné strany a hustým lesem ze strany druhé… FOTO: ARCHIV

Najednou se před námi otevřel skalní výběžek s dostatkem místa k odpočinku a několika travnatými ostrůvky, z kterých vyrůstají zakrslé kleče, obsypané malými šiškami.

„Odpočineme si?“ ptáš se a chystáš se pomalu usednout na vyhřátý skalní výběžek.

„Ano, můžeme.“

Bouře emocí

Na poslední chvíli si všimnu pravidelně klikaté čáry na hřbetu slunící se zmije. Za tvými zády se jí snažím nohou odkopnout, což se mi povede, ale vzápětí ucítím palčivou bolest na vnitřní straně lýtka, až u kotníku.

Se zaťatými zuby uhýbám nohou a pozoruji bránící se zmiji, jak se pomaličku sune do travnatého porostu.

Ještě že jsou dva vpichy, dokazující hadí uštknutí, bezpečně schované pod látkou ponožky. Tolik ses těšila na tyto okamžiky, nebudu ti přeci kazit výlet. Bezpečně dosedáš na zem a zvolna se protahuješ.

„Hned jsem zpátky, zlato," procedím mezi zuby a odcházím, maskujíce bolest, tak abys nic nepoznala, do nedaleké houštiny zkontrolovat ránu.

Ze dvou otvorů vytéká pomaličku krev, snažím se ihned okolí rány zmačknout, abych vyplavil případný jed ven. Otírám okolí do čista a vracím se zpátky k tobě, přisedám si a nuceně se na tebe usmívám:

„Miluji tě, moc tě miluji."

Po krátkém odpočinku jen těžko vstávám. Musíme se vydat opět na cestu, abychom urazili co největší kus cesty. Blíží se poledne a slunce hřeje, jako o závod, jako by nechtělo, abychom dokončili naši pouť.

Na poslední chvíli si všimnu pravidelně klikaté čáry… FOTO: ARCHIV

Bolest v noze sílí a odřená pokožka u lemu boty značí, že postupně otéká, ale snažím se nedávat na sobě nic znát, pokouším se nekulhat, ale jde to ztuha.

Po chvíli už za tebou zaostávám, čehož si nemůžeš nevšimnout a několikrát se tomu podivuješ:

„Děje se něco, zlato?“

„Ne, to je v pořádku, jen jsem špatně došlápl tam na těch kamenech,“ vynutím ze sebe lehký úsměv, jímž se snažím zamaskovat bolest, která mi projíždí teď už i do zbytku celé nohy.

Jelikož je na mně zřetelné, že jsem velmi unavený, shazuješ na nejbližším volném prostranství batoh a jdeš mi zpět v ústrety. Je to malý palouček uprostřed lesa, na jehož okraji leží několik vyvrácených stromů porostlých zčásti hustým mechem.

Proč zde nerostou žádné stromy, není jasné, ale k odpočinku bude dostačující, neboť je zde dost místa na rozdělání ohně i případné přespání. Sedám si na jeden z kmenů, to je úleva, alespoň na chvíli, myslím si a tetelím se zimou, neboť mnou zmítá silná zimnice.

Klečíš přede mnou a bezradně na mě hledíš:

„Je všechno v pořádku?“

„Ano, neboj se, vyspím se a vše bude v pohodě,“ vynutím ze sebe úsměv, ale už teď vím, že to v pořádku nebude. Jdeš do lesa a po chvíli se vracíš se dřevem na oheň.

„Počkej, pomohu ti,“ snažím se pomalu s mírným zavrávoráním vstát, ale nějak to nejde, jelikož mi od kotníku směrem k tříslu projela silná bolest, nedovolující mi, udělat ani jeden krok. Znovu dosedám a nečinně zírám do jednoho místa.

„Zůstaň sedět, uvařím silný čaj,“ smutně mě pozoruješ, netušíc, co se děje.

Cítím, jak mi na čele vyrážejí krůpěje studeného potu a zabalen do tvého vlněného svetru, ztrácím najednou vědomí, abych nekontrolovaně padl k zemi, směrem k připravenému ohništi.

Jakoby z dálky slyším tvůj hlas:

„Pane bože, vstávej. Co se ti stalo? No tak, probuď se!“ klečíš nad mým bezvládným tělem a z očí se ti řinou potoky slz.

„Vzbuď se, nenechávej mě tady!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Na modré obloze*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.